

Vaste Commissie voor Taaltoezicht
Warandeborg 4 – 1000 BRUSSEL

Brussel, 13 juni 2016

Uw brief van:
Uw kenmerk:
Ons kenmerk: 48.128/II/PN
[...]

[...]

Geachte heer,

In zitting van 10 juni 2016 onderzochten de verenigde afdelingen van de Vaste Commissie voor Taaltoezicht (VCT) uw vraag om advies per e-mail van 10 mei 2016 luidende als volgt:

*“Op grond van deze wet (vreemdelingenwet) worden beslissingen genomen die uitgaan van de bevoegde gemachtigde (verwijderingsmaatregel –bevel om het grondgebied te verlaten, vasthoudingsmaatregel). In rechtspraak vind ik dat artikel 41 van de Taalwet niet van toepassing is omdat de beslissing niet het gevolg is van een aanvraag van een particulier (cf. RvS 21 januari 1999, nr. 78.251). De gemachtigde stelt illegaal verblijf vast en neemt op grond van deze **politiewet** een beslissing.*

- *Mag de gemachtigde in casu enkel beslissen in de taal van zijn taalrol?*
- *Mag een dergelijke beslissing, gesteld in het Nederlands of het Frans, in een “ander” eentalig gebied ter kennis gegeven worden?*
- *Wanneer dezelfde beslissing vb zowel in het Frans als het Nederlands wordt genomen. Verandert dat iets aan de zaak?”*

*
* *

1. Uit het arrest 78.251 van 21 januari 1999 van de Raad van State blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet als een antwoord op een vraag van de betrokken vreemdeling is te beschouwen, maar als een ambtshalve politiemaatregel die volgt op de vaststelling dat de vreemdeling zich op een illegale wijze op het grondgebied van het Rijk bevindt. Dergelijke handeling, die niet het directe gevolg is van een vraag van een vreemdeling, valt niet onder de toepassing van artikel 41 van de bij koninklijk besluit van 18 juli 1966 gecoördineerde wetten op het gebruik van de talen in bestuurszaken (SWT), dat het taalgebruik van de centrale diensten regelt in hun betrekkingen met de particulieren. Dit betekent dat deze diensten geen taalverplichting hebben ten aanzien van de particulier.

2. Het recente arrest 162.272 van 17 februari 2016 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (zie bijlage) behandelt de hier aan de orde zijnde kwestie. Wat de taal van de politiebeslissing van de gemachtigde (bevel om het grondgebied te verlaten) betreft, kan uit het arrest het volgende worden afgeleid:

- a) in het kader van een onderzoek van een asielaanvraag is de taal van de beslissing van de gemachtigde dezelfde als de taal van het onderzoek en de taal van de beslissing van

de asielvraag (artikel 51/4, § 1 van de vreemdelingenwet, dat als een specifieke wet voorrang heeft op de SWT)

- b) buiten het kader van een asielaanvraag valt de beslissing van de gemachtigde onder artikel 39, §1, iuncto artikel 17, §1 van de SWT. Nagegaan moet worden of de zaak gelokaliseerd of lokaliseerbaar is in een bepaald taalgebied of niet. Bijvoorbeeld een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven in het Nederlandse taalgebied, moet in het Nederlands zijn gesteld. Een bevel om het grondgebied te verlaten, afgegeven in het Franse taalgebied, moet in het Frans zijn gesteld. Verder wordt verwezen naar artikel 39, § 1, iuncto artikel 17, § 1, SWT.

Overeenkomstig deze bepalingen is het niet mogelijk de beslissing van de gemachtigde zowel in het Nederlands als in het Frans te stellen.

Tenslotte merkt de VCT op dat in de verschillende modellen van “bijlage 13” van het bevel om het grondgebied te verlaten in fine wordt vermeld dat een schriftelijke of mondelinge vertaling van de belangrijkste elementen van de beslissing, met inbegrip van de informatie betreffende de beschikbare beroepsmiddelen, op verzoek van de betrokkene bij de minister of zijn gemachtigde kan bekomen worden in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan men redelijkerwijs kan veronderstellen dat hij die begrijpt.

Hoogachtend,

De Voorzitter,

[...]